

ლოქსი

გაზეთი გამოდის

1993 წლიდან

რაიონის საოლქო საკრებულოს პოლიტიკური გაზეთი

№ 53 (6429) 2 მაისი

საბჭოთაო 1991 წელი

ფასი 5 კაპიკი

უბედურების ზონაში

29 აპრილის დღის 13 საათსა და 10 წუთზე საქართველოში მოხდა ძლიერი მიწისძვრა, რომლის ეპიცენტრი იყო კავკასიონის ქედის სამხრეთ ფერდობზე საჩხერე-ჭიათურა-ონი-ამბროლაუ-რის რაიონების ტერიტორიაზე, სადაც გამოიწვია ძლიერი ნგრევა და ადამიანთა მსხვერპლი.

მიწისძვრის სიძლიერე 6, ბალს მიიღწია ჩვენს რაიონში. განსაკუთრებით იგი აღინიშნა რაიონისა და ლაჩანურის ხეობებში. სულ რაიონში დაზიანებულია წინასწარი მონაცემებით 405 საცხოვრებელი სახლი, აქედან 25 პროცენტში ცხოვრება არ შეიძლება. დაზიანდა თაბორის, სურმუშის, ქვ. ცაგერის, ოყურეშის, ლასურიაშის, ცაგერის სკოლების, ტვიშის ღვინის ქარხნის, ალბანის საუნბო საავადმყოფოს, ტვიშის საბავშვო ბაღის შენობები.

გაიმართა სამოქალაქო თავდაცვის შტაბის საგანგებო კომისიის სხდომა რაიონის სამოქალაქო თავდაცვის უფროსის, რაიონის პრეფექტის ტ. ალავედის

ხელმძღვანელობით. შეიქმნა საავარიო მაშველი ბრიგადა 45 კაცის შემადგენლობით. გასაჭირი ჩვენი გვეოფნის, მაგრამ რაკი მეზობელ რაიონებს უფრო უჭირთ. შეიქმნა სხვადასხვა სპეციალური მაშველი ჯგუფები: სამედიცინო მომსახურების (ხელმძღვანელი ალუდა ზურაბიანი), წესრიგის დაცვის (ალექსი ჩიქოვანი), ტექნიკური მომარაგების (მერაბ ჩაკვეტაძე), გზებისა და ხიდების აღდგენის (კობა გოგიძე), კავშირგაბმულობის (იური ჭაბუკიანი), ელექტროტექნიკის აღდგენისა და სამთომშველელი ჯგუფი (დათო ჩაჩხიანი), ელექტრომომარაგების სამსახური (მერაბ მუქვანი).

ეს ჯგუფები 30 აპრილსვე ჩაერთვნენ მუშაობაში. პრაქტიკულად ელექტროტექნიკის აღდგენი ბრიგადა გავიდა ონის რაიონის სოფლებში, ცენტრალურ მაგისტრალებზე და მუშაობენ აღდგენით სამუშაოებზე.

კავშირგაბმულობის სპეცბრიგადა ამბროლაურშია და საგრძნობი ბიძგების პირობებში ასრულებს თავის პროფესიულ მოვალეობას.

ონის სოფლებში დღედაღამ მუშაობენ ჩვენი სოფლტექნიკის მექანიზატორები დასტვითვლებით, ბელარუსებით; სხვა ტექნიკით, აღადგენენ სოფლებში მისასვლელ გზებს. ასრულებენ დანგრეული სახლების ამოწყობის, და ერთი სიტყვით, პირველად სამუშაოებს.

ამ უბედურებისა და განუკითხაობის ქაშა წესრიგი, სიმშვიდე უპირველესად საჭირო, ამ მხრივ ონელ მშრომლებს კარგ სამსახურს უწევს შინაგან საქმეთა ცაგერის განყოფილების 4 კაციანი ჯგუფი.

რაიონის სამოქალაქო თავდაცვის შტაბის საგანგებო კომისია რაიონის პრეფექტის ხელმძღვანელობით მზადაა ყოველნაირი დახმარება გაუწიოს ჩვენი და მეზობელი რაიონების მოსახლეობას.

რაიონის სამოქალაქო თავდაცვის შტაბი მოსახლეობის საყოფადღებოდ აცხადებს, რომ ახალი საფრთხე აღარაა მოსალოდნელი, სუსტი ბიძგები შეიძლება გამეორდეს, მაგრამ არავითარ შემთხვევაში არ გეგმიდის, პრაქტიკულად განმოდინარე.

თანადგომა — სხვა რაღა დაგვჩენია

მართლმად და საქართველოს რომ არ გადაუტანია, აღარაფერია ისეთი. ახლა ბუნება გვგვწყნარა, და როგორ—მიწისძვრამ მიწასთან გაასწორა რაიონები, არის ადამიანთა მსხვერპლი, დაინგრა საბავშვო დაწესებულებები, დაიღუპნენ ბავშვები.

და იმ, ამ გაუსაძლისი გაჭირვების ქაშა პანიკამ კი არ მოიცვა ქართველი ხალხი, როგორც სჩვეოდა, შეუძლებელი შეადგენა, რკინის ნერვები შეასხა და დიძრა ტექნიკა, მაშველი რაზმები, პროდუქტები, მედიკამენტები საჩხერის, ამბროლაურის, ონის მიმართულებით, იქ სადაც მიწა ბუტბუტებს, ზანზარებს, მალიძალ იგრძნობა ბიძგები.

ცაგერის რაისავედმყოფოს კოლექტივი ფეხზე დადგა. მალევე ბიძგებმა პანიკაში ჩააგდო ავადმყოფები. მედპერსონალს წუთით არ მიუტრეფია ისინი, დააწყნარა, დააშვიდა.

სალამოს, როგორც კი ოფიციალური ინფორმაცია გაჩნდა

უბედურების რაიონებზე, საავადმყოფოს მედპერსონალმა სისხლის გაღებაც დაიწყო. ახალგაზრდა ექიმი-გინეკოლოგი აიდა ბარსევიანი სასწრაფო განყოფილების მორიგე იყო, პირველმა გაქოლ უყოყმანოდ სისხლი, მეორემ—მისმა მეუღლემ, ქირურგმა სოფია ხანუშიანმა, დადგა ექიმების რიგი; სისხლი გაიღეს რაისავედმყოფოს ქირურგიული განყოფილების გამგემ ალუდა ზურაბიანმა, ნევროპათოლოგმა მირანდა სილაგაძემ, საოპერაციოს მედამ ნელი ყურაშვილმა, ეპიდემიოლოგმა იზა კოპალიანმა, რაისავედმყოფოს თანამშრომელმა ნანი მურცხელიძემ.

30 აპრილს რაისავედმყოფოს მუშაკთა კონფერენციაზე უმრავლესობამ გამოთქვა სისხლის გაღების სურვილი და გაიღეს კიდევ ძნელი ყველას ჩამოთვლა, ვერ აღივლიდა რაისავედმყოფოს მედპერსონალი მომწყდარ მოხალისე ადამიანებს. ისინი იყვნენ რაიონის სახალხო მოსამართლე ლეილა გურგუჩიანი; ვალერი ბანდელაძე, სოზარ თავგაძე, ნუნუ გუგუა, ვალერი კვირკაშვილი, ქვედა ცაგერის ბაგაბაღის თანამშრომლები ზოია შუბულაიანი, ქეთინო ყურაშვილი და სხვა.

სისხლის გაღება გრძელდება. ექიმთა ბრიგადა მედიკამენტებით გადახსნის საშუალებებით გაემგზავრა ამბროლაურში და შეასრულა თავისი მისია.

30 აპრილს ამბროლაურში გაემგზავრა განათლების განყოფილების მუშაკთა ჯგუფი, რომლებმაც აუცილებელი პროდუქტები და კარგები წაუღეს დაზარალებულთ.

ასეა, ადამიანები მოქმედებენ ერთი გულისტკით: ოღონდაც ეშველოს მოშვეს, ოღონდაც საცოცხლე იყოს.

1991 წლის 29 აპრილს საქართველოში მომხდარმა ძლიერმა მიწისძვრამ განსაკუთრებით დაზარალა საჩხერის, ონის, ამბროლაურის, ჯავისა და ცაგერის რეგიონები (5.700 კვ. კმ. ტერიტორია 100000-ზე მეტი მცხოვრებით).

პირველადი მონაცემებით, მიწისძვრის შედეგად დაინგრა საცხოვრებელი და სამეურნეო შენობების 85 პროცენტი. არის ადამიანთა მრავალრიცხოვანი მსხვერპლი, არიან დაზარალებულები.

ზემოაღნიშნული რეგიონები ცხადდება სტიქიური უბედურების ზონად.

1991 წლის 30 აპრილი.

მიმართვა ქართველი

სალხისადმი

ძვირფასო თანამემამულეო!

ქართველმა ხალხმა კარგად უწყის, რომ ეროვნული ძალმოხილება მხოლოდ უდიდესი ჭირსახდელის გავლით მიიღწევა. ბედმა არგუნა ჩვენს ქვეყანას განუწყვეტელი ბრძოლა ფიზიკური არსებობისა და სულიერი მხნეობის შესანარჩუნებლად.

დღეს მორიგი განსაცდელის წინაშე აღმოვჩნდით. დაუნდობელმა სტიქიამ შეიწირა ადამიანთა სიცოცხლე, უსახლკაროდ დატოვა მრავალი ქართველი, გააღრმავა ჩვენი იარები.

საქართველოს ხელისუფლება სამძიმარს უცხადებს დალუპულთა ოჯახებს და მთელ ქართველ ხალხს და, თავის მხრივ, ყველაფერს იღონებს იმისათვის, რომ კატასტროფის ზონაში გატარდეს მაქსიმალურად ეფექტური ღონისძიებები, როგორც საყოფარესო ძალებით, ასევე მსოფლიოს ქვეყნების ჰუმანიტარული დახმარების მეშვეობით.

გვწამს, რომ ჭირთათმენის ამ მძიმე უამს ქართველი ერი შესძლებს შეინარჩუნოს სულის სიმტკიცე, გვერდით ამოუდგეს საქართველოს მთავრობას და მისთვის ჩვეული შეუპოვრობით დასძლიოს ეს დიდი განსაცდელი.

საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტი

ზვიად გამსახურდია.

1991 წლის 30 აპრილი.

საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტის უხანაესი საბჭოთა და მთავრობისაკენ

საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტი, უხანაესი საბჭო და მთავრობა ღრმა მწუხარებით იუწყებიან, რომ 1991 წლის 29 აპრილს საქართველოში მომხდარ ძლიერ მიწისძვრას მოჰყვა ადამიანთა მრავალრიცხოვანი მსხვერპლი.

საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტი, უხანაესი საბჭო და მთავრობა სამძიმარს უცხადებენ დალუპულთა ოჯახებსა და ახლობლებს.

გაიხსნა მიწისძვრით დაზარალებულთა

დახმარების უონდი

ანგარიშის ნომერი

70026

უბედურებამ დაგვაცადა თავს. სამწუხაროდ, ისე შევეჩვიეთ ყველაფერს, რომ აღარც კაცისგან გვიკვირს რისხვა და აღარც ბუნებისგან. და სხვა რაღა დაგვჩენია—უნდა გადავეფაროთ ერთმანეთს, ვინც დავრჩით, ლუკმა-პური გავუნაწილოთ, სიბოლო და იმედი გუწილოდით.

მთელი საქართველო ფეხზეა, ფიქრი, გონება, დარდი უბედურების რაიონებს დასტრიალებს, უმალ გაჩნდა სპეციალური ანგარიში მიწისძვრისაგან დაზარალებულთა დახმარების მიზნით. საწარმო-ორგანიზაციებს, ადამიანებს, თვითნებ დანაჯოგს, ვისაც რისი

საშუალება აქვს, ამ ანგარიშში შეაქვთ.

რედაქციას დაუკავშირდა ცაგერის აგრომრეწვანის მმართველი ბონდო ჭაბუკიანი. გადმოგვცა, რომ აგრომრეწვანში გაიხსნა ანგარიში დაზარალებულთა დასახმარებლად.

ანგარიშის ნომერი 70026. თვალ აგრომრეწვანის მუშაკებმა 6 დღის ხელფასი—1000 ჰენთი პირველმა გადაიტანეს სტიქიით დაზარალებულთა დახმარების ფონდში.

ასეა, კიდევ უნდა გავუძლოთ ამ მორიგ უბედურებას, კიდევ უნდა მოვიკრიბოთ ძალ-ღონე ერთმანეთის გასამხნეებლად.

თვალსაზრისი

მშობნად ახალი ნაომარი იქნებოდა. სოფელში უცხო ხალხის სიმრავლე იგრძნობოდა, მათი უპრავლესობა ქალაქიდან მოდიოდა, მარილი და ფართული მოჭონდა სიმინდზე, ლობიოზე და ღვინოზე გადასაცემულად არც მათთვის გამოჩენა იყო უცხო. მოვიდოდა ეინე საბარლობელი დედაცაი და ერთი ტარო სიმინდი რომ მიგეცასაცოდოდასთვის, მთელი საათი გლოცავდა. გაჭირვებულისთვის ხელის გამართვა უყვარდა სოფელს. სიმინდი, ლობიო, პური, ღვინო ბლომად იყო და უხვადაც გასცემდა ალალი ლეჩხუმელი კაცი.

იცოცხლე, მაშინ სოფელს დაფაება ჰქონდა. ხალხი მუყაითად

ბის არსებობა კოლმეურნეობის მომხრეობისა და მოწინააღმდეგეობისაგან იღებდა სათავეს.

სხვა საწუხარე ბევრი არღვევდა სოფლის მუდრობას. ხალხი ვერ იფიქრებდა თავის საუკეთესო შეილებს, რომლებიც ხანგრძლივი ომის ქარცეცხლიან გზებზე დაეცნენ და მარადიული მკმუნე-არების დალი დასვეს დაობლებულ ოჯახებს, გამარჯვდნენ შესაბარისი შევლენაიანი ქალები, მათი დახმარება სოფლის ცხოვრების დაუწერელ კანონად იქცა. შიშით იყვნენ დაზაფრული ოჯახები, რომლებსაც გერმანიის ტყვეობაში შემთხვევით მოხვედრილი მებრძოლები დაუბრუნდნენ. არაფერ იცოდა, როდის გაუყენე-

ხალხს, მაგრამ ასე დიდხანს არ გაგრძელდებოდა. 1964 წლის დეკემბერში დაამტეს სოციალისტური ქვეყნის პირველი მესაფლავე ნიკიტა ხრუშჩოვი, რომელმაც ქვეყანა დატოვა ანადასხვრეული და ილქნებდაფხრეული ხომალდის მდგომარეობაში.

როცა ხელისუფლების სათავეში ლ. ი. ბრეჟნევი მოვიდა მან სტაბილურობა გამოაცხადა და, თუ მხედველობაში არ მოვიდებოდა უკანასკნელ პერიოდს, როცა მძიმედ დაავადებული ლიდერის ნაცვლად, ქვეყანას მისი უახლოესი გარემოცვა მართავდა, ხალხს სამდურავი არაფერი ჰქონდა, ყველაფერი თავსაყარად იყო.

მაგრამ ლ. ი. ბრეჟნევისა და მისი თანამებრძოლების ავტორიტეტს და ქვეყნის მომავალზე დამლუპველ გავლენას ახდენდა სახელმწიფო პოლიტიკის რანგში აყვანილი კორუფცია, მეჭრამე-

გოზიცია

ბა დაეუფლა. საყოველთაოდ ცნობილია, რომ სიღარიბე როგორც ოჯახში, ისე სახელმწიფოში, განხეთქილებას წარმოშობს ასე მოხდა ჩვენს სინამდვილეშიც. რესპუბლიკები დამოუკიდებლობას მოითხოვენ. ავანგარდში ჩვენი სათაყვანებელი სამშობლო, საქართველო დგას. ერის კეთილდღეობაზე თავდადაცული ქართველი სასუქარი თავისუფლებისათვის იბრძვის. ღმერთი იყოს მისი შემწე.

ყველას მიაჩნია, რომ უნდა შეიცვალოს სისტემა, რომელიც საზოგადოებრივი განვითარების მუხრუჭად იქცა, მაგრამ სასურველი ცვლილებები თავისთავად არ მოვა, წყალწაღებული კაცისა და ღმერთისა არ იყოს ხელი უნდა გამოვიღოთ, მაგრამ ეს არ იგრძნობა, ჩვენ ლაპარაკი ვისწავლეთ, მაგრამ შრომას ვაღვეჩევით. რატომ გვაფიქრებდა, მსოფლიოს წამყვანი კაპიტალისტური ქვეყნები მხოლოდ მაღალსაყოფიერო შრომით აღწევენ სასწაულებს. გახსოვთ ალბათ საზოგადოებაში მორაული გამოთქმა: როცა იაპონიაში თევზი გამოელევით, ზღვაში გადინა, საბჭოთა კავშირში კი—თათბირს იწვევენ. დიას, თათბირებმა რაც დაგვართა, შედეგი სახეზეა, მაგრამ არც პერმანენტული მიტინგები დაგვარის ხეირს.

გონს მოდიო, ადამიანებო, და გამოიღეთ ხელი, ღვთის გული-სათვის. ჩვენმა წინაპრებმა უამთა სრბოლაში შეუმუსრავი ციხე-კოშკები, ეკლესიები და ქუტურის სხვა ხელთუქმნელი ძეგლები დაგვიტოვეს. ჩვენ შთამომავლობას საქართველოს დამოუკიდებლობა დაგვიტოვოთ. ეჭვი არავის ეპარება, რომ ეროვნული ძალების ხელმძღვანელობით, ქართველი ხალხი მიაღწევს სასუქვარ მიზანს, მაშინ საფლაგში შევბით შეიხვედნენ 1832 დკ 1924. წლის შეთქმულების მონაწილეთა ძეგლები, ქართლის მრავალჭირგამოვლილი დედა კი მუხლს მოიდრეკს შეილთა მისთა. სქმეების წინაშე.

მაგრამ უშრომლად მიიწევერ გავით ფონს. ავი გვაწავლიდა დიდოსტატი კონსტანტინე გამსახურდია, რომ „მხოლოდ შრომა უდიდესი ბედნიერება ამ ქვეყნად და არაფერი არ ამშვენებს ადამიანს ისე, როგორც შრომაში გაქონილი სიქველე“, მოდიო, ნუ დაივიწყებთ ჩვენი უცვლადი სულიერი მოძღვრის ანდერძს, ვიშრომოთ თავისუფლების ნათელ გზაზე დამდგარი ჩვენი სათაყვანებელი მქულის საკეთილდღეოდ, მხოლოდ თავისუფალ შრომას შეუძლია, რომ სიმშვიდე მოგვანიჭოს ცხოვრების კატკლინებით დახართულ ჩვენს მშფოთვარე დროში.

ოზარ ზაზუკიანი.

თვალის პრთი

გაღივლები

შრომობდა და მადლიანი ქართული მიწაც დაუზარებლად იბრტყავდა ხევეითა და ბარაქით სავსე კალთას. მშრომელი კაცის ოჯახში ბორბი უხვად იყო, მაგრამ სტუმართმოყვარე ქართველი გლეხი არასოდეს არ ღალატობდა ზომიერების გრძნობას მისთვის უცხო იყო ლოთობა და გაუმაძღრობა. „მუცელს აქორბე-ქორია, აღორ-ებ-ლორიაო“, — გვასწავლიდნენ უფროსები. წელიწადს რომ დიდი მუცელი ჰქონდა, კარგად იცოდა ხალხმა და უფროხილდებოდა პირანხულს.

კისაც გარჯა არ ეხარებოდა, შემოდგომაზე მადლიერების გრძნობა ეუფლებოდა, დოვლითი იკვებოდა ქვევრები, ნაღობი და ბელები. მუქთახორობაზე წარმოადგენა არავის ჰქონდა. დიდი და პატარა თანაბრად იყო დარწმუნებული, რომ შრომისათვის მოვალა ქვეყნად და ერთგულად ასრულებდა არსთაგამრიგის კანონს. ერთგვარ უქმყოფილებას მცირერიცხოვანი ოჯახები გამოთქვამდნენ, რადგან, სხვებთან შედარებით, შრომადღებების მცირე რაოდენობა ერისებოდათ. კაცდღეზე კი 10—12 კილოგრამი სიმინდი ნაწილდებოდა იხანად. აქას ემატებოდა ლობიო, ხორბალი, ყველი, ღვინო, თავლი და სხვა.

ერთი სიტყვით, ღმერთს არაფერ ემდუროდა, თუ მხედველობაში არ მოვიდებოდა, რომ პირში „ლაგამი ჰქონდათ ამოდებული“ და გავლახად ვერაფერ გაბედავდა ენის მობრუნებას მთავრობის წინააღმდეგ.

მთავარი, არსებითი, რაც არ მოგვეწონებოდა და გულზე მოგვხდებოდა კაცს, ის იყო, რომ სოფელი ორ ბანაკად იყო გაყოფილი. ესენი კოლმეურნეობის თავმჯდომარის მომხრეები და მოწინააღმდეგეები იყვნენ. თავმჯდომარის უკითხავად არაფერი გადაწყდებოდა, როგორც უცხერელები ამბობენ ხოლმე, უენოდ არაფერი იქნებოდა.

როცა წარსულ ცხოვრებას დღევანდელი თვალსაწიერიდან გადვხედავ და ურთიერთდაპირისპირებული ბანაკებით მოგვწონს სოფელს წარმოვიდგენ, გვრძნობ, როგორ დაფლეთდნენ ისინი ერთმანეთს იმ ავადსასენებელ 1937 წელს, როცა საშუალება მიეცათ მტრობა ფართულად გადმოეწიათ და დაუზარებლად გაესტუმრებინათ მოშუღარნი მოუსავლეთში. სოფლის მთლიანი ორგანიზმის გასლეჩა და დაპირისპირებულ ჯგუფებად დაყოფა პარტიის კოოპერაციული გეგმის რეალიზაციასთან იყო დაკავშირებული, რადგან მოძულე მხარე-

ბდნენ მათ ციმბირისა და შუა-ახიის გზას, რომელზეც, ქართული ზღაპრისა არ იყოს, ჩველილი ბევრი უნახავთ, მაგრამ უკან მობრუნებული არავინ.

ამდენი ორმებრილის მიუხედავად, ცხოვრება თავისი გზით მიდიოდა. ითვისებოდა ყანები, იყრებოდა ვახი, შენდებოდა ბალები, სულით არ ეცემოდნენ მარჩენალდაკარგული ოჯახები, იზრდებოდნენ და ცხოვრების მძიმე უღელში ებმებოდნენ დაობლებული ბავშვები. იარებს იშუშებდა სოფელი. მართალია, სახელმწიფო თავისას ითხოვდა, ფინანსების ყოველი მოსვლის დროს სოფელი საწიოვე მთას ემსგავსებოდა, მაგრამ მცირედითაც კმაყოფილი ხალხი უიმედობას არ ეტყოდა, მაღალი ღმერთის რწმენა ასაზრდოებდა უუფლებობით გვემულ მათ ლამაზ სულს.

ხალხის ძირითადი საკვები მჭადი და ლობიო იყო, გამოცხვარი პური გადღესასწაულო დღეებში თუ გამოჩნდებოდა, მაგრამ გამოსდა ხანი და სოფელში პურის გათავების ხმა დაიჩხა, რაც საქმიანთა მალე დადასტურდა, მახსოვს, რა სიამოვნებით მიირთმევდნენ მუშევით რბილი პურის ნამცხვარს და მადლიერებას გამოხატავდნენ ღმერთებთან წილნაყარი სტალინის მიმართ, რომელიც, როგორც ბევრს სწამდა, მათი კეთილდღეობისათვის იბრძოდა.

მერე ყველაფერი შეიცვალა, მარტის ერთ სუსხიან დილას სოფლისათვის ცნობილი გახდა ბელადის გარდაცვალება. მუხზარებას ბოლო არ უჩანდა, ყველა მდუღარე ცრემლით ტირიდა, „ხალხთა მამის“ გარდაცვალება უბრალო ადამიანებად უდიდესი უბედურების მომასწავებლად მიაჩნდა. ბელადის პირისუფლებმა არ იცოდნენ, რომ მალე მას სისხლიან დიქტატორად და უზურატორად მონათლავდნენ და იტყვიოდა ყველა იმ ცოდვას, რაც მისი მემკვიდრეების უსახელო მოღვაწეობასთან არის დაკავშირებული უკანასკნელი ოთხი ათეული წლის განმავლობაში.

საუკუნის 60—70-იან წლებში სოფლის მეურნეობის პროდუქტებისა და სახალხო მოხმარების საქონლის სიუხვე იყო. თუმცა 60-იანი წლების დასაწყისში ხრუშჩოვის აგრარულმა პოლიტიკამ იქამდე მიიყვანა საქმე, რომ კომბინირებული საკვების ნაზავით უმასპინძლებოდნენ

ობა, მიწერები და სხვა ანომალიები. პარტიული და საბჭოთა აპარატის მუშაობას მათი ხელმძღვანელობა ისე წარმართავდნენ, რომ ბევრ სარფიან საქმეზე მოკალათებულ პირს ფული ეშოვა. ხალხმა კარგად იცოდა, რომ ეს უნაგაროდ არ ეყოფებოდა, ამჟნ გამოიწვია რწმენის დაკარგვა და უიმედობა, შემდგომში კი ძვირად რომ დაუჯდა კომუნისტურ რეჟიმს.

სახეზე იყო სოციალური უსამართლობა, ცხოვრების ერთ პოლუსზე აურაცხელი ფული და სიმდიდრე ღაგრვოდუ ხოლო მეორეზე—ენით აუწერელი სიღატაკე. მაგრამ ოფიციალური ხელისუფლება ამჟნ თვალს ზუკავდა და პარტიის საკავშირო ცენტრალური კომიტეტიდან დაწყებული, რაიონული ორგანიზაციებით დამთავრებული, ყველა ცდილობდა, რომ ზარზემიანი დღესასწაულების მოწყობით—ყურადღება ყოველდღიური ცხოვრების დუჭჭირი პირობებისაგან ჩამოეშორებინათ. ამის ნათელი გამონათქვამი იყო არაფრის მაქნისი „თბილისობა“, „ცაგერობა“ და ა. შ. იყვნენ ადამიანები, რომლებიც კარგად ხედავდნენ, რომ ქვეყანაში სადღესასწაულო არაფერი იყო, მაგრამ მათი უმეყოფილება რჩებოდა „ხმად მლაღდებლისა უდაბნოსა შინა“.

ადგილი ჰქონდა მრავალ სხვა შეუსაბამობასაც, როგორც სარკეში, ზუსტად აირეკლებოდა ადმინისტრაციულ-მმართველურ პერიოდში ქვეყანაში შექმნილი მდგომარეობა. მაგალითად, 1972 წელს მღებულ იქნა დადგენილება თბილისის პარტიული ორგანიზაციის შესახებ, რომელსაც არავითარი შედეგი არ მოჰყოლია გარდა იმისა, რომ ცვლილებები მოხდა რესპუბლიკის ხელმძღვანელობის უმაღლეს ეშელონებში. მაგრამ მოვიდა 1982 წელი და რესპუბლიკურმა პრესამ უსირცხვილოდ აუწყა ხალხს, რომ თითქმის გასული ათი წლის განმავლობაში ნაკლოვანებები გამოსწორდა და მათ შესახებ წერა საჭირო აღარ იყო, სინამდვილეში რაც ხდებოდა, ამას კარგად გრძნობდა ჩვენი გაავალტყავებული საზოგადოებრივი სხეული.

გავიდა ხანი, მაგრამ ცხოვრების დონე არ გაუმჯობესებულა, გაქარწყლდა პარტიისა და მთავრობის მიერ შემუშავებული ხალხის ცხოვრების მატერიალური კეთილდღეობის ამოღების ყველა პროგრამა. მასებს უიმედო-

ჩვენ გვყვარან

მადლობა

არ შეიძლება ამ პატარა წერილით გამოთქვა ის მადლიერების გრძნობა, რასაც განვიცდი ცაგერის რაიონულ საავადმყოფოში მომუშავე მედიკოსონალის მიმართ.

დღეს საავადმყოფოებში იშვიათად იგრძნობ სითბოს და მზრუნველობას და მით უფრო, ბრმა უნდა იყოს დიანახოს აქ მომუშავე მედიკოსონალისა და ტექნიკორ მუშაკთა ერთიანი ზრუნვა

ქრონოლოგიური
ბიბლიოთეკა
ჩვენ შეგხვდით

ამაყ სულს

არიან ადამიანები, რომლებიც ყოველნაირ—ეკონომიკური, ფიზიკური, მორალური დაცემის სიტუაციაშიც ინარჩუნებენ მაღალ ზნეობას, თავმოყვარეობას.

ცხოვრებამ ბევრნაირი ხასიათის ადამიანი შემახვედრა, გულნამცეცა, გაუმადლარი ბუნების, მომხეცეპილი, მიმთვისებელი, მაგრამ მაღლობა ღმერთს მათ გვერდით საზოგადოებაში არიან სუფთა სულის და ხელეების, სუფთა გონების და ამაყი გულის ადამიანები.

ამ პატარა წერილის დაწერა ერთმა მომენტმა გადამწყვეტინა. დღეს გულმოწყალებამ აქტიური სახე მიიღო, ადამიანები შეძლებიან პერსონალის ხელს ვუწვდით ერთმანეთს, თანადგომის ხელს ვუწვდით.

რაიონის ქალთა საერებულო გარკვეული თანადგომა გამოუცხადა ზოგიერთმა საწარმო-ორგანიზაციამ და ერთი დღის ხელფასი მოახვედრა ჩვენს ანგარიშზე. ამ თანხით ყურადღებას ვაქცევთ მრავალშვილიან, ხელოვნულ, საწოლზე მიჯაჭვულადამიანებს და ოჯახებს.

ვეწვიეთ ერთ-ერთი სერიოზული დაავადების მქონე პაროკეზბას (მაპატიეთ ვინაობას რომ არ ვამხელთ, ესეც არ იყენოს მისმა ამაყმა სულმა). მოვიკითხეთ, მოვისიყვარეთ და პატარა თანხა შევთავაზეთ. ნეტავი დაგენახა, ძვირფასო მკითხველო, როგორ განიცადა მან ეს, როგორ შეწუხდა მოულოდნელობისაგან, არაფრით თანხას ხელს არ კიდებდა. დიდი ხვეწნის შემდეგ როგორც იქნა დავიყოლიეთ უმნიშვნელო დახმარებაზე.

ჩვენ ამაღლებულები გამოვდიოთ მასპინძლის სახლიდან, კიდევ ერთხელ შეგხვდით თავმოყვარე ამაყი ქართული სულის გამოვლინებას.

ღმერთმა არ მოაკლოს ჩვენს ერს პირთათმენის, სიამაყის და თანადგომის დიდი სული.

თ. სალინაძე.

ჩვენ გვყვარან

ჩემი

თითოეული აქ მოთავსებული ჩვილისადმი.

დაე, ყველა მშობლის იმედი გაგვიმართლებინოთ, ისე, როგორც ჩვენს, დაე არ მოგვკლებოდეთ დედათა და დიდებულთა სიყვარული.

ჯანმრთელობა, სიუხვე და მშვიდობა იყოს მედიცინის ყველა მუშაკის და პირადად ჩვენი საყვარელი ექიმის ნინო ახვლედიანის თანამგზავრი.

ბებია ლ. სალინაძე.

ჩვენ და გარემო

ბუნება მართო ტანით

პრ პრის დიდი

დღეს, როცა გულმხურვალედ ვლაპარაკობთ ცალკეული რესპუბლიკის სუვერენულ უფლებებზე, როცა თითოეულ რესპუბლიკას აქვს ტერიტორია, საკუთარი კანონებით, წესად უნდა ვაქციოთ ბუნების დამცავი ყველა მნიშვნელოვანი საშუალო რესპუბლიკის ხალხის მოთხოვნით წარმართოს.

დღესდღეობით, როცა მეცნიერები იმასაც კი წერენ, თუ როგორ გადაფასდა ლოზუნგი: „არ დაველოდო ბუნების მოწყალებას, არამედ გამოვცადოთ იგი მას“ უნდა გავითვალისწინოთ, რომ ადამიანი, შეზღუდული მშობლიურ გარემოსთან, რამაც განაპირობა მისი ფსიქიკური წყობა, ზნე-ჩვეულებები და აღნაგობა, უკეთ გაუგებს ბუნებას.

დიდი ობიექტების სამშენებლო საშუალებები ვიწრო წრეში იგეგმებოდა და ასე ამოიზარდა პატარა ერის ორგანიზმზე ისეთი გიგანტები, როგორებიც არის ლაქანუშის (ლენინის მასშტაბით), ენგურის, გუმბათის და სხვა მესხები, რუსთავის მეტალურგიული და ქუთაისის საავტომობილო ქარხნები. ამ და მრავალმა სხვა ობიექტმა არა მხოლოდ გარემოს შეუცვალეს ნიჭი, არამედ გადასწვდა ქართულ მთასა და ბარს.

თუ არა საფარდის გეგმობილება და უცოდინარობა მას რას უნდა მიეწეროს ის შემადრწუნებელი ფაქტები, ბუნებასა და ისტორიულ ძეგლებს დიდი ზიანი რომ მიაყენეს ან ანაცოცა რომ აყენებენ.

„როგორც არის სახელმწიფო“

ის პოლიტიკური რეჟიმი, ისეთია მისი დამოკიდებულება ბუნებისადმი დესპოტურ უზომოდ ცენტრალიზებულ სახელმწიფოს არ ძალუძს გარემოსთან ურთიერთობაში ჩაწვდეს ისეთ „წვრილმანებს“, რომელიც მისი უშუალო ინტერესების მიღმა დგანან, ასეთ სახელმწიფოს არ ძალუძს მთელი შესაძლებლობებით გაითავსოს მორჩილებაში მყოფი ბუნებრივი გარემო“ (მ. კაკელი).

არავის არა აქვს უფლება გროშების მომგებიანობით განსაზღვროს მთის ბედი. როგორც დიდი ივანე ჭავჭავაძის ბრძანება, ქართველმა ერმა, ზურგით მთას მიბჯინებმა, ამ ბუნებრივი სამოსელის წყალობით შეინარჩუნა ფიზიკური არსებობა.

გარემოს დაცვის აუცილებელ პირობად უნდა მივიჩნიოთ უშუალო კონტაქტი მშობლიურ ბუნებასთან. ყველას უნდა შეუქმნათ პირობა ფეხი დაადგას თავისი თვალთ ნახოს საქართველოს მთები და ხეობები, ჩვენ და სამარცხვინოდ რამდენი გვყავს ისეთი, ვინც მხოლოდ პრეტენზიას და ტელევიზიით იქმნის შთაბეჭდილებას ლენინზე, სვანეთზე, იმერეთზე, რაჭაზე, თუშეთზე, იმერეთზე, დრო დადგა ყველამ იხილოს წინაპართა მიერ დტოვებული დიდი საუნჯე.

დროა გარემოს დაცვისა და გამოყენების საქმეში ქართულმა კანონმდებლობამაც თქვას თავისი სიტყვა.

ბუნება მართო ტანით არ არის დიდი...

დალი ქარსელაძე

სიციტეს. ამ დღეებში თბილისში დღისით, მზისით, სახელმწიფო უნივერსიტეტის წინ ტყავის ქურთუკისათვის ორი ქართველი სტუდენტის სიციტეს ხელყო ისევ უნივერსიტეტის სტუდენტმა. აქ, სალუკ ზღვა ხალხია დღემდამ. ასობით ადამიანი იყო ამ მხეცური სისასტიკის მოწმე. რა გულმაცუა ხალხი ვართ, ვინ დავწყევლა, ვინ შეგავძულა ისე ერთმანეთი, რომ ჩვენს თვალ-

ლობა, ხელიგნობა, მკვლელობა— შეშფოთებული ვართ ასეთი გაუგონარი სისასტიკით და საღიზიანო. დავილაღეთ, რამდენი რამაა საკეთებელი, ხალხი კი თავის ნაქუქშია ჩაქეტილი, ზოგი ნაქურალს ითვლის, ახალ მსხვერპლებს, ზოგი ჭალ კომბინაციებს გეგმავს, ახალ ანონიმას თხზავს, მთავრობის მისაღებში რიგია: ყველა თავისკენ ითლის—ზოგს მანქანა უნდა, ზოგს ფეხი, ზოგს კომბინი, არავის სცელა საერთო საქმისათვის. პატიოსანი კაცი გულს ასკდება და გიჟდება, ნერვებს ვერ იოკებს. ბევრს განაიგონებ: რა ქნან ახალგაზრდებმა, თუ არ —მოიპარეს, თუ არ „იჩაღიგეს“, 120 მანეთით როგორ იცხოვრონ.

ქართველ კაცს ქურდობა-ბოროტებაში არასოდეს უძებნია გამოსავალი, როგორ არ უჭირდა, რა არ გადუტყია, მაგრამ უკადრებელი არ უკადრებია, გულშიც არ გაუვლია.

გვესმის სადამდეგ მოგვიყვანა საპოეტის ერთ ძმურ თაზში ცხოვრებამ, დამპყრობა სოციალურმა გარემომ თითოეული პოეტის დამნაშავედ ჩამოგვყალიბა, მაგრამ ძაყცა-გლეჯა მხოლოდ გამოსავალი? ეს არასოდეს ყოფილა ქართველის ხასიათში, გენში, კულტურასა და ზნეობაში.

დღეს ეროვნული საქმეების კეთების დროა. დამოუკიდებელ საქართველოს ზნეობადაც საზოგადოება სჭირდება. ვისაც ძალა ერის, იარაღი არ ჰყვინებს, ვისაც მხედრული ენის მოსძაღება, იქ წავიდეს, სადაც ერს ვჭირდება. სადაც ყოველდღე იღვრება ქართული სისხლი.

გვიყვარდეს ერთმანეთი ადამინებო, მოვეყვროთ, ვაპატიოთ ერთმანეთს. გვახსოვდეს ღმერთი მაშინ არს ჩვენთან, როცა ჩვენ თვითონ ვიქნებით მასთან, ღვთისმცოდნეობა და ქრისტიანობა.

საპარტიზმოს დღეს უკიდურესად უჭირს. ეს სწავუბაროდ, აქსიომად იქცა. სწავაბლობა არა და არ ცხრება: სროლა. ანკი სად ჰქონდა ამ ხალხს ამდენი ბოლშა, ამდენი სიძულვილი ჩვენის მხრივ სიყვარულის სამაგიეროდ, ჭიარ უნდათ ჩვენს გვერდით ცხოვრება, ჩვენი ლუკმით გულგამძლარ უმადურთ?— ღმერთმა ხელი მოუშაროთ, წაბრანდნენ, გაათავისუფლონ ქართული მიწა ადრე თუ გვიან ყველა

ჩვენ კი ვართ ღმერთთან?

ჩვენი მოძულე შემოირტყამს თავში ზელს, ვინაც ვერ შეიფერა კარგი ცხოვრება, ქართული ცის ქვეშ ნებივრობა. ჩვენ კი ბოლოსდაბოლოს ისლა დავგრენია ცოცხალი თავით არავის დავუთმოთ წინაბრების ოფლითა და სისხლით გაჯერებული გოჭი მიწაც კი. ასე სწამს ყოველ ერის შვილს, იგი მზადაა თვით სიკვდილისათვის თუ კი ეს მამულს, ერს გვლავ დასჭირდება.

მაგრამ ამაყრად ამ ქართველებზე არ გვინდა შეგჩრდეთ. შეიძლება ვინმემ თქვას, გვეყოფა ნერვების წყვეტა, ჩვენი გვეყოფნის დე რალა ვადიზიანება გვინდა, მაგრამ არა, სწორედ ახლა გავსაძღისი გასაჭირის დროს უნდა ვთქვათ სიმართლე, მწარე, მაგრამ სიმართლე.

რა ხდება ქრისტიანებში სახლიდან გადღიან და აღარ ბრუნდებიან ბავშვები, ქალები, მოხუცები, იტაცებენ ადამიანებს, ავტომანქანებს და საზღაურად კოლოსალურ თანხებს ითხოვენ, წარბის შეუტრეხელ კლავენ სიციტესით სავსე ბიჭებს, თავის სისხლსა და ხორცს, თავის ტოლს, ჩვენს ძესა და მომავალს, საქართველოს ნერგსა და

წინ ადამიანს კლავენ და ეს ჩვენთვის ჩვეულებრივია. ხვალ შვილს, ცოლს, ქმარს, მძას, დას მოგვიკლავენ, ხალხი, არ დავინდობენ და ჩვენც მკატრო აღმოვჩნდებით, ვფიქრობთ ამაზე?

მერეო, ამაზბენ, იმავე ადგალას იგივე ხალხს (უფრო სწორად ბრბოს) ყვეფილები მიუტანია დალუპული ჭაბუკების სულს მოსახსენიებლად(?) რა ჰქვია ამას?

ვინ არიან ეს ვაიქარტელები, ჩვენი ზნეობისა და ტრადიციების წამბილწველი. სად დეკარგეს ჩვენმა მამაკაცებმა გულადობა, ვაჟაკობა, რაინდული გრძნობა, ადამიანური მოვალეობა?

საღამოს ქალები და გოგონები გაჩეთ ვერ გამოსულან, წარსულს ჩაბარდა წყვილების ბედნიერი სახეები ქუჩაში, კომპლიმენტი, ქათინური ქალისადმი, მოკრძალება, რაინდული სამსახური. სიმაგიეროდ, იმატა გოგონების გინება, ქუჩაში ცემა.

დგანან საათობით ქუჩაში და მე შენ გეტყვი საქმეზე ან კაცობაზეა პაექრობა, ბილწსიტყვაობენ, ავ ზრახვებს გეგმავენ. ქურდობა, ბანდიტობა, ყაჩა-

გკითხველის ყურადღება მინდა შეგაჩერო ერთ საკითხზე. ცაგერში ვის არ გაუგლია რუსთაველისა და ლესტავას ქუჩების გადამკვეთ კუთხეში ე. წ. „საპატიო დაფის“ წინ? მისმა დანახვამ არ შეიძლება გუნება-განწყობა არ გაგიფუჭოს. დაფაზე

ეს დაფა მათთვის უფრო დამამცირებელია, ვიდრე საამაყო. უპატრონო საფლავის ქვებით გამოიყურებიან ცოცხალი ადამიანების პორტრეტები.

საინტერესოა, რა გრძნობა ეუფლება მათ ვინც თავის სურათს ამ „საპატიო დაფაზე“ ხედავს?

თუ ეს საპატიო დაფაა

მოთავსებული ძველი ფოტოსურათები ისე საცოდავად გამოიყურებიან, თითქოს გეგვწებია: გვიშველეთ გვიხსენით ტანჯვისაგან, მოგვავიოროთ აქაურობასო. ზოგიერთი ჩამოვარდნილა, ზოგიც ისე გახუნებულია, ძნელია პატრონის ცნობა.

—ვინ არიან ეს ადამიანები?— ხუთწლედის გმირები, კომუნისტები რომ აშენებდნენ და სხვებს მაგალითს აძლევდნენ, —მიპსუხებთ ალბათ. —თავალი შეგავლეთ, უმრავლესობა ნაცნობი და ახლობელი აღმოჩნდა. ექვრი არ მეპარება, ისინი ნამდვილად მშრომელი, პატიოსანი ადამიანები არიან, მაგრამ

ხომ არ აჯობებდა ამ საპატიო ადამიანების სურათები მუზეუმისთვის ჩაგვება არებია და იქ გაგვხსნა 9 აპრილს დალუპულთა მემორიალური დაფა? იგი იქნებოდა თანამედროვე საქართველოს სისხლიანი მატეანის თვალსაჩინო ავტოცია: არა მგონია, იქ გამვლელმა არ იგრძნოს ის დიდი პასუხისმგებლობა თავისი ერისა და ხალხის წინაშე, რომლის სიყვარულით შთაგონებულინი სიმღერით ხედებოდნენ სიკვდილს.

ნინო ჯვირიდიანი,

თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ურნალისტიკის ფაკულტეტის I კურსის სტუდენტი.

საქართველოს ბედი

ასე ვებრძოლოთ თხილის ცხვირბრძელას

თხილის ცხვირბრძელას ხოჭო და მატლი ძლიერ აზიანებს მცენარეს. ხოჭო იკვებება თხილის კვირტებით, კოკრებით, ფოთლებით და ნასკვებით. ნასკვებს აზიანებს როგორც კვების, ასე კვერცხების მიზნით, მატლები იკვებებიან თხილის გულით. ხოჭოები სქესობრივად მომწიფების შემდეგ (დაახლოებით მაისის მესამე დეკადაში), როდესაც დღე-ღამეობა ტემპერატურა 18 გრადუსს მიაღწევს, იწყებენ კვერცხდებას, რისთვისაც ხოჭო, ხორთუმიტ ხვრეტს თხილის ნაჭუჭს და შიგნით დებს თითო კვერცხს, 6-7 დღის შემდეგ იჩეკება მატლი, რომელიც იკვებება თხილის გულით. იმერეთსა და რაჭა-ლეჩხუმში სკაპრიდამო ნაკვეთებში მოსავალი ზოგ ადგილას 100 პროცენტით ნადგურდება.

ბრძოლის ღონისძიებანი: პირობები, რომლებიც განსაზღვრავენ მავნებლის მიმართ ქიმიური

ბრძოლის აუცილებლობას, არის მავნებლის ძლიერ გავრცელება— კერძოდ იმ შემთხვევაში, თუ წინა წელს მავნებლის მიერ

გამოწვეული დაზიანება აღემატება 10—პროცენტს.

პირველი წამლობა უნდა ჩატარდეს თხილის დაყვავილებისთანავე (აპრილის ბოლოს).

მეორე წამლობა—თხილის გამონასკვისთანავე (მაისის პირველი დეკადა).

მესამე წამლობა—მეორე წამლობიდან 10—15 დღის შემდეგ.

ქიმიური პრეპარატებიდან რეკომენდირებულია ერთი რომელიმე პრეპარატის გარდონას ფოზალონის 0,2 პროცენტის ემულსიების შესტრება.

ნაწული შალამგარიძე,

საქარის საცდელი სადგურის მცენარეთა დაცვის განყოფილების გამგე. ბიოლოგიურ მეცნიერებათა კანდიდატი.

აივრკალა მცენარის ზრდის სტიმულატორის გამოყენება

დანიში აივრკალა მცენარის ზრდის სტიმულატორების გამოყენება მავნე ზემოქმედების გამო და იმ მცენარეთაგან ღორის საკვების დამზადება, რომლებიც ამ სტიმულატორით დაამუშავეს.

ღორებს, რომლებსაც აძლევდნენ ქლორმეკვატით დამუშავებულ მარცვლეულსა და მცენარის ჩაღას შენიშნეს, რომ დაუძვეით-დათ ნაყოფიერება. როგორც დაკვირვებამ გვიჩვენა ანალოგიური ზემოქმედება. მოახდინეს მცენარის ზრდის სხვა სტიმულატორებამაც.

დანიელ მეცხოველეებს სოფლის მეურნეობის სამინისტრომ რეკომენდაცია მისცა ღორის საკვებ რაციონში არ შეუშროს ზრდის რეგულატორით დამუშავებული მარცვლეულისა და მცენარის ჩაღის მესამედზე მეტი.

შვეიცარიაში ჯერ კიდევ რამდენიმე წლის წინათ აივრკალა მცენარეთა ზრდის რეგულატორის გამოყენება იმ მიზნით, რომ შემცირდეს აზოტის სასუქების გამოყენების ნორმები.

**ლალი ღეთოდინას
გიორგი კვირკაშვილს**

გილოცავთ ბედნიერებას, გისურვებთ თქვენი კარის ზღურბლზე სტუმრად მდგარიყოს ქვეყნად არსებული სიბო და სიკეთე, სიხარული და სიყვარული. იცოცხლეთ და იბედნიერეთ.

ბარდნალის საშუალო სკოლის მე-10 კლასელები

**ლალი გუჯუს ასულ ლეთოდინას
გიორგი ალიოზას ქა კვირკაშვილს**

გილოცავთ ბედნიერებას, შეგეძმნათ ფუძემდელიერი ოჯანი. იხარეთ, იმრავლეთ, იბედნიერეთ.

ამირან, მურმან ჭიჭინაძეები, გია ხეცურიანი ოჯახებით.

**ლალი ლეთოდინას
გიორგი კვირკაშვილს**

გილოცავთ ბედნიერებას, სიხარული, ბედნიერება და შვილთა სიმრავლე დაბედებოდეს თქვენს ახალ ფუძეს. ამირან, მარინე, მაცვალა, მანანა კვირკაშვილები.

**ლალი გუჯუს ასულ ლეთოდინას
გიორგი ალიოზას ქა კვირკაშვილს**

გილოცავთ ბედნიერებას, გამრავლება, გახარება არ მოეშალოს თქვენს ფუძე-ჭერს.

მელორი, მერაბ დავითულიანები.

**ლალი გუჯუს ასულ ლეთოდინას
გიორგი ალიოზას ქა კვირკაშვილს**

გილოცავთ ბედნიერებას, გისურვებთ შვილთა სიმრავლეს.

მაიურ ახვლედიანი, ზინა, ხვიჩა ჩარკვიანები ფაფალა მურცხვალაძე, მალედი ბენდედიანი დოდო დოლაბერიძე, ნორა სალინაძე, ლილ კოპალიანი.

**ლალი ლეთოდინას
გიორგი კვირკაშვილს**

გილოცავთ ულამაზეს დღეს-ბედნიერებას. იხარეთ იბედნიერეთ. შვილთა სიმრავლე დაბედებოდეთ. მრავალშვილი თქვენი სიცოცხლე.

მარინა სვანიძე, ლალი ხვადგანი, ხათუნა ჩარკვიანი, ელისო, ელენორა კვირკაშვილები მარინა ბურჯალიანი, სოზარი ლარცულიანი, კარლო კოპალიანი, როსტომი სალინაძე, მირიან ჩიქოვანი.

თინა თეოფანეს ასულ ირემაძეს

გილოცავთ დაბადების დღეს, გისურვებთ ჯანმრთელობას და ყოველივე კარგს. სიხარული და ბედნიერება ყოფილიყოს თქვენი ცხოვრების მუდმივი თანამგზავრი.

დუდუშა, ინგული ახვლედიანები, გულიკო გვიშანი, ლილა ჩიქოვანი, ამალია სილაგაძე, ზინა ფოფხაძე, ლია ფრუიძე, ბელა გოლეთიანი, ციცო ურთმელიძე.

დათუნა გივის ქა ქარსელაძეს

გილოცავთ დაბადების დღეს, გაზრდილიყოს ერის საამაყო შვილი, ღმერთი იყოს შენი მფარველი ყველა გასაჭირში.

შენი მამიდები და ბიძები.

ნაირა გარასიძეს ასულ ცხვედიანს

გილოცავთ დაბადების დღეს, ღმერთი იყოს თქვენი და თქვენი ქმარ-შვილის მეგზური.

თქვენი კეთილისმსურველი

გულიკო ნათლია.

გუგული ქარსელაძე.

ნ ა ი რ - ნ ა ი რ ი უმაღლესი სასწავლებელი უკრივიპიფ

რესპუბლიკის მთავრობამ გადაწყვიტა მიმდინარე სასწავლო წლიდან გაუქმოს ოქროსა და ვერცხლის მედლები, ხუთოსნობის ატესტატები და დიპლომების გაცემა და ამასთან დაკავშირებით, მათი მფლობელებისათვის მიიჭრეს უფლებები პრივილეგიები.

დადგენილებაში აღნიშნულია,

რომ ზოგადსაგანმანათლებლო სკოლების, პროფესიულ-ტექნიკური და საშუალო სპეციალური სასწავლებლების მოსწავლეთა წარჩინებული სწავლისა და სანაირუო ყოფაქცევის სტიმულირების მიზნით შემოღებულმა ამ პრივილეგიებმა ფაქტურად დაკარგეს თავიანთი მნიშვნელობა, და ისინი უმალეს სასწავლებელში იოლი გზით მოხვედრის საშუალებებად იქცნენ. მედლები

ფინეთში დამთავრდა
ფინურ ენაზე „ვეფხისტყაოსნის“ თარგმნა. ათ წელზე მეტი ხანი დასჭირდა მწერალ ოლავი ლინუს, რათა შეესრულებინა ეს რთული ამოცანა. ჯერ კიდევ 1960-იანი წლების დამდეგს ო. ლინუსს კავკასიაში მოგზაურობის დროს აჩუქეს ინგლისურად თარგმნილი პოემა.

—ალტაცებით წავიკითხე „ვეფხისტყაოსანი“. მისი თარგმნის აზრი მაშინვე დამებადა, — გვიამბობს ფინელი მწერალი. — და მაინც მაშინ ეს იდეა აუხდენელი და გადაუღაზავი მომეჩვენა. მაგრამ გადიოდა წლები და არაერთხელ დავბრუნებოვარ ამ ქმნილებას, ხანამ საბოლოოდ არ გადაწყვიტე დავხმა-

ფინეთში დამთავრდა „ვეფხისტყაოსნის“ თარგმნა

რებოდი ჩემ ხალხს, რათა გასცნობოდა ამ მაღალ ჰუმანისტურ ნაწარმოებს.

77 წლის მწერალი, ფინეთის მშვიდობისათვის მოძრაობის ვეტერანი, პოემამ მიიზიდა უწინარეს ყოვლისა პატრიოტიზმისა, ამხანაგობის, პიროვნების თავისუფლების იდეების გამო.

ო. ლინუსმა შესანიშნავად შეძლო შეენარჩუნებინა ორიგინ-

ბის, წარჩინების ატესტატებისა და დიპლომების მიღება. და მოსწავლეებსა და მოზოებსა და სასწავლო დაწესებულებებისათვის აკეთა შორის არაჯანსაღი ურთიერთობის დამყარების საფუძველი. როგორც აღნიშნულია დადგენილებაში სკოლების, პროფესიულ-ტექნიკური სასწავლებლებისა და საშუალო სპეციალური სასწავლო დაწესებულებების კურსდამთავრებულნი, რომელთაც წინათ მიენიჭათ ეს ჯილდოები, უმალეს სასწავლებელში მისაღებ გამოცდებს ჩააბარებენ საერთო საფუძველზე, ყოველგვარი პრივილეგიების გარეშე.

საქინფორმი

ნალის გრძნობები, სულისკვეთება და მიზნები და ამავე დროს შეენარჩუნებინა პოემის ტემპი და რიტმიკა. ფინურ თარგმანს რომ ვკითხულობ, რუსთაველის ხმა მესმის, მოჰყავს ტემპერაში გამოშვალ გავით „აამულეტს“ ცნობილი ინგლისელი ქართველოლოგის დ. ბარეტის შეფასება.

თბილისელი მეცნიერების მიერ გაგზავნილი ილუსტრაციებით წიგნის გამოსვლა დაუკავშირდა ქართული კულტურისა და ლიტერატურის დღესასწაულს, რომელიც სამხრეთ ფინეთში გაიმართა აპრილში. ამ დღესასწაულის მთავარი მოვლენა გახდა საერთაშორისო სემინარი ქალაქ ტურკუს უნივერსიტეტში.

მეაფთიამეაზი ყველაზე პატიოსანი ხალხი

პარბრე. სამხრეთ აფრიკაში ყველაზე პატიოსანი ადამიანები მეაფთიამეები არიან. ასეთია იმ გამოკითხვის შედეგები, რომლიც სამხრეთ აფრიკის რესპუბლიკაში მოეწყო 800 თეთრკანიან ქალს შორის. რესპოდენტთა 75 პროცენტმა განაცხადა, რომ ფარმაცევტების ქცევა ყველაზე მაღალ ეთიკურ ნორმებს შეესაბამება, რაც არ შეიძლება ითქ-

ვას მათ კოლეგა ექიმებზე, რომლებმაც მხოლოდ ერთი პროცენტი მოაგროვეს.

პატიოსნების მხრივ მათ შემდეგ არიან პოლიციელები, ბანკირები, ადვოკატები, პარლამენტის წევრები. ბიზნესმენები, სადაზღვევო კომპანიათა აგენტები. უურაღისებრმა მხოლოდ გა-

მოკითხულთა თერთმეტი პროცენტის ნდობა დაიმსახურეს. სხვათა შორის, მასობრივი ინფორმაციის საშუალებათა მუშაკები განსაკუთრებით ნუ განაწყენდებიან. მათი პატიოსნების დონე გაცილებით მაღალია, ვიდრე პროფკავშირების ლიდერებისა, რომელთაც ხმების რვა პროცენტი მიიღეს.

უახლოესი მეზობლები გოგი ახვლედიანი, ალიოზა მეშველიანი, ბუქუ, ვენედი ქაბუკიანები, შოთა ლაქყვიანი, ჯუმბერ კილვარია ოჯახებით იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა გურგენ ლევანის ძე ახვლედიანი

თემურ სილაგაძე, გიორგი ქაბუკიანი, იური ჩხეტიანი, სულიკო ყურაშვილი, ჯონი მეგრელი, არჩილ სიბაშვილი, პიერ ფუტკარაძე იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა გურგენ ლევანის ძე ახვლედიანი

მიშა ჩარკვიანი, ავთანდილ კოპალიანი, რამინ ყურაშვილი, ზურაბ ხაბულიანი, იორამ ფუტკარაძე ოჯახებით იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა ლილა მეშველიანი

ცაგერის საშუალო სკოლის 1981 წლის კურსდამთავრებულები თანაუგრძნობენ მჭირნე ახვლედიანს მამის

გურგენ ახვლედიანის გარდაცვალების გამო.

ბაჭუა კოპალიანი ოჯახით იუწყება, რომ გარდაიცვალა გურგენ ახვლედიანი და თანაუგრძნობს განსვენებულის ოჯახს.

ნინო, კოლია გიორგობიანები ოჯახებით იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა ლოლა ზუბუკელაშვილი-მიქაძე და თანაუგრძნობენ განსვენებულის ოჯახს

განათლების განყოფილების თანამშრომლები თანაუგრძნობენ მარინე ახვლედიანს მამის

გურგენ ახვლედიანის გარდაცვალების გამო.

ახალგაზრდული კავშირი თანაუგრძნობს იზა, გია ბურჯალიანებს

გურგენ ახვლედიანის გარდაცვალების გამო.

ზურაბ სვანიძე ოჯახით თანაუგრძნობს მარინა და იზა ახვლედიანებს მამის

გურგენ ახვლედიანის გარდაცვალების გამო.

მეგლუდ ირემაძე, ონერ ნემსვერიძე, ლუშა ბურჯალიანი, ლილი, ოთარ გუგრუჩიანები, ჯიბილო მიქაძე, სოსო გასვიანი, მთვარისა ხმელიძე ოჯახებით იუწყებიან

გურგენ ახვლედიანის გარდაცვალების გამო.

ვაჟა კვენეტაძე ოჯახით იუწყება, რომ გარდაიცვალა გურგენ ლევანის ძე ახვლედიანი.

ლაჩუმი გაგონის	ჩვენ მიხმარები: 284100 ქ. ცაგერი, რუსთაველი ქ. №58 ტელეფონები: რედაქტორის — 22-31,	რედაქტორი
* საგზაბათს	რედაქტორის მიაღების — 22-35, პასუხისმგებელ მდივნის — 22-34, სახალხო მეურნეობის განყოფილების	ნ. მ. დ. ა. რ.
* ხუთშაბათს	— 22-36, მშრომელთა წერილების განყოფილების — 22-41, სტამბის დირექტორის — 22-17, სააწესრბო	ნ. მ. მ. ს. ა. მ. ა.
* შაბათს	სამქროს — 22-33	შეკვეთა № 41 ტირაჟი 4800